

Overweging 16 augustus 2026
Eerste lezing *Jesaja 56,1.6-7* Evangelie *Matteüs 15,21-28*
Geloof voor allen

'Er zit een beer in m'n kast', dit vertelde een vrouw die in een van de aanleunwoningen van het bejaardenhuis woonde, tegen de receptioniste. De receptioniste had zo haar bedenkingen bij het verhaal van deze licht dementerende dame en legde de mededeling naast zich neer. Maar deze mevrouw kwam regelmatig terug met de zelfde klacht; *'Ik hoor hem brommen,'* zei ze op een keer. *'Ook 's nachts is hij wakker en hoor ik hem'*, vertelde ze een andere keer. Toen vroeg de receptioniste de klusjesman om toch maar eens poolshoogte te gaan nemen: *'Ga eens een keer bij haar langs, ze is wel erg vasthoudend met haar verhaal.'*

Zoals de klusjesman naar deze mevrouw werd gestuurd, zo werd ook Jezus door zijn hemelse Vader naar ons gezonden en ontmoet op zijn missie om Gods koninkrijk in Israël bekend te maken, vasthoudende mensen. Mensen met langdurige ernstige problemen die ten einde raad zijn. Mensen van allerlei pluimage die zich - in hun wanhoop - ten lange leste tot Jezus wenden en dan alles in de strijd gooien, zoals we vandaag hoorden van de Kananeese vrouw.

In eerste instantie negeert Jezus haar maar ze blijft roepen, krachtig de aandacht vragend ter wille van haar zieke dochter. Een moeder die opkomt voor haar kind. Daarin zijn alle moeders maar ook vaders, waar ter wereld ook, gelijk en doorbreken grenzen.

Deze vrouw, deze moeder laat zich niet afschepen. Vastberaden dringt ze zich door de menigte heen tot vlak voor Jezus' voeten, ze knielt voor Hem neer, maakt zich klein om zichtbaar te zijn. *'Heer, help mij asjeblieft!!'* Maar Jezus snauwt haar - naar ons gevoel - af. Hij zegt: *'Het is niet goed, het brood van de kinderen te nemen en het voor de hondjes te gooien.'* Wat is dat nou voor een antwoord. Het klinkt ons cru in de oren. Zeker van Jezus verwachten we dit niet.

Mogelijk wil Jezus niet ingaan op haar verzoek omdat volgens Gods plan, zijn redding zou beginnen bij het Joodse volk en pas daarna zou het naar de rest van de wereld gaan. Jezus verwoordt dit in de taal, met de woorden en in de cultuur van zijn tijd en deze vrouw begrijpt Hem!

Omdat God als eerste het Joodse volk - als zijn volk beschouwde - keken de Joden ook neer op andere volken die Jahweh niet als hun God erkenden. Andere volken die Hem dus ook geen offers brachten in de tempel in Jerusalem zoals Gods wet dat voorschreef. Er was ook duidelijk een verschil in omgang. Deze vrouw is zich daar terdege van bewust maar laat zich er niet door uit het veld slaan. Met vaste overtuiging noemt ze Jezus *'Zoon van David'* en laat hiermee naar mijn idee het achterste van haar tong zien.

Ook heeft ze, op de vernederende woorden van Jezus, haar antwoord paraat en gebruikt zijn eigen woorden om Hem van repliek te dienen: *'Zeker, Heer, maar ook de hondjes eten de kruimels die van de tafel van hun meesters vallen.'*

Dan gaat Jezus overstag, zoveel geloof, zoveel liefde en vertrouwen daar kan Hij niet omheen; het wordt beloond al behoort deze vrouw niet tot z'n eigen volk. Het eigen volk dat grotendeels achter Hem aan liep vanwege het voordeel van de wonderen die Hij verrichtte en dat Hem later, toen het er op aan kwam, radicaal afwees als de door God gezonden Messias.

Zoals deze Kananeese vrouw, hielden ook de missionarissen vol die honderden jaren geleden het Goede Nieuws - het Christelijk geloof - naar ons land brachten. Dankzij hun motivatie en volhardendheid die ze door hun relatie met onze hemelse Vader verkregen, zitten wij nu in deze kerk. Toen deze kerk ruim 80 jaar geleden door oorlogsgeweld in puin lag, gaven onze dorpsgenoten ook niet op en met hulp van vele mensen uit het dorp maar ook van daarbuiten, is deze basiliek wat hij nu is. Velen hebben hun steentje in meerdere en mindere mate bijgedragen, ieder naar vermogen.

Maar deze Kerk is meer dan een gebouw. Op deze plek is door mensen van hier en door mensen van ver buiten de dorpsgrenzen - intens gebeden - door vele generaties.

Zoals we hoorden in het Bijbelboek Jesaja:

'Dit zegt de Heer: mijn huis zal worden genoemd, een huis van gebed voor alle volken. Ik, de Heer geef hun vreugde in mijn huis!'

Alle mensen die zich door Jahweh, door God in hun hart aangesproken weten, alle mensen die er zich voor open stellen, die een relatie van respect en liefde met Hem onderhouden en daaruit voorvloeiend met zijn schepping, zij zullen een diepe blijdschap ervaren. Afkomst of etniciteit doen er niet toe.

We zijn een gemeenschap van gelovigen die diepere lagen van het leven opzoekt, God daarbij betreft en vandaaruit leeft en kracht put voor het dagelijks leven. We ervaren en geloven dat het leven meer is dan zichtbare materie en we proberen daarbij open te staan voor onze naasten ver weg en dichtbij met Jezus als Inspiratiebron en Leidsman. Ook Maria is met haar: *'Mij geschiede naar uw woord,'* vandaag ter dag - door dik en dun - nog een voorbeeld van vasthoudend geloof voor ons. We hebben er allemaal zo onze eigen beleving bij.

Vasthoudend was ook de vrouw die er van overtuigd was dat er een beer in haar kast huisde. Ze durfde echt niet te gaan kijken, daar moest die sterke klusjesman voor komen.

Na wat onderzoek ontdekte hij, dat een enorme bijenzwerm haar intrek genomen had in de meterkast die alleen van buitenaf toegankelijk was.

Het nest werd veilig verwijderd en deze mevrouw kon weer rustig slapen, zonder gestoord te worden door gebrom.

Haar aanhoudend aandacht vragen voor haar probleem gaf de doorslag.

Alhoewel het verhaal van deze vrouw te denken gaf en ze aanvankelijk niet gehoord werd - zoals de Kananeese vrouw door Jezus - gaf de receptioniste uiteindelijk toch thuis voor haar.

Betzie Brakels

Werkgroep Woord- en Communievieringen